

Ministerens oprindelige Forslag gik i Fjor ud paa, at Staten skulde tage Halvdelen og Kommunen Halvdelen, og hvis vi ikke havde haft de Bestemmelser, som nu gælder indtil Udgangen af denne Maaned, og hvorefter der forlods ydes et Statstilskud til alle Kommunerne, vilde jeg have holdt paa det, Ministeren i Fjor mente, at Halvdelen til hver var det rigtigste, men jeg ser godt, at det er vanskeligt nu at komme bort, ikke netop fra de samme Bestemmelser, men fra et Statstilskud, der nogenlunde svarer til, hvad de nugældende Bestemmelser har givet Kommunerne, og saa vidt jeg løseligt har kunnet se — men jeg indrømmer, at der ikke har været lang Tid til Beregningerne — vil en Refusion af to Trediedele af Statskassen i hvert Fald nogenlunde svare til, hvad de har faaet. (Foss: Ogsaa for København?). Ja, ogsaa for Københavns Vedkommende efter de gældende Regler, hvor der først forlods er betalt et Beløb i Forhold til Indbyggertallet. Men selvfølgelig, det er lidt vanskeligt at beregne, da man ikke ved, hvor meget. 15 pCt. af Krigsindkomstkatten betyder. Jeg erkender derfor, at det, selv om der kan tales om, hvorvidt $\frac{2}{3}$ Refusion af Statskassen er nødvendig, er vanskeligt at komme bort fra det. Derimod er det ikke noget Præcedens for, at der ogsaa skal ydes Statstilskud til de Foranstaltninger, der foretages i Henhold til § 2. Overfor denne Bestemmelse reserverer jeg mit Parti alt muligt. Det er i øvrigt min Opfattelse, at saadanne Foranstaltninger, som eventuelt skulde blive gennemført i Henhold til § 2, ikke vil blive mange. De Oplysninger, der foreligger, viser ogsaa, at det ikke er i nogen stor Udstrækning, at denne Ret til at gennemføre Foranstaltninger, der kommer alle til gode, har været benyttet.

Endnu skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger om Udskrivning af de Beløb, som er nødvendige til Dækning af Kommunens Andel i Udgiften til Kommunens Dyrtidsforanstaltninger. Der er ogsaa, som Ministeren gjorde opmærksom paa, i saa Henseende foretaget en Ændring sammenlignet med de nugældende Regler. Den første, og efter min Mening den vigtigste, er den, der gaar ud paa, at for dem, der skal fritages for at svare en personlig Tillægsskat, er Indtægtsgrænsen, det, man for Statsskatten plejer at kalde den skattefrie Grænse, sat op til de Grænser, der findes i den Bekendtgørelse, der af den højtærede Minister er udstedt i Henhold

til Bestemmelsen i Sygekasseloven, hvor efter Grænsen for at kunne være Medlem af en Sygekasse med Statstilskud er sat til henholdsvis 2,000 Kr., 1,800 Kr., 1,600 Kr. eller 1,400 Kr., efter som vedkommende er bosat i København eller forskellige Kommuner. Jeg er ikke sikker paa, at det gaar an saadan uden videre at fastsætte disse, om man vil — i alt Fald i Sammenligning med de Grænser, vi satte i Fjor — ret betydeligt forhøjede Grænser; og mine Betæneligheder refererer sig til to Ting. For det første dertil, at der sikkert er Kommuner — men det har der ikke været Lejlighed til at faa nærmere undersøgt —, hvor der vil være overordentlig faa Skatteydere over den Grænse, der her er Tale om. Der vil sikkert kunne findes Landkommuner i Midt- og Vestjylland, hvor det er meget faa Skatteydere, hvis Indtægt er oppe over de 1,400, og disse faa maa da nødvendigvis skulle bære alle de Udgifter, der skal paa-lignes som Kommuneskat til Dækning af Udgifterne ved Dyrtidsforanstaltningerne. Den anden Betænelighed er den, at der her ikke tages noget Hensyn til, af hvilke Kilder Indkomsten er rundet. Medens der, saa længe vi holdt os til det noget lavere Beløb, nemlig det skattefrie Beløb, ved Ansættelse af Statsskat ikke kunde siges at være større Grund til at tage Hensyn til Indkomstkilderne, bliver der, jo højere vi kommer op, stadig større Betæneligheder ved at fastslaa, at enhver Indkomst skal stilles lige uden Hensyn til dens Kilde. Hvis vi, som man plejer, regner med en Familie paa 3 Børn, vil Forholdet paa Landet blive det, at en Mand med en Indkomst paa 1,700—1,800 Kr. efter de her foreslaaede Bestemmelser ikke svarer Tillægsskat. Men det gør en uhyre Forskel, om Halvdelen eller maaske mere af denne paa Landet ret høje Indkomst skyldes Formue eller alene skyldes personligt Arbejde. Jeg er derfor ikke sikker paa, at man uden videre kan slaa saa høje Indtægtsgrænser fast. Jeg tror, det er nødvendigt at overveje Spørgsmaalet, endda ret nøje, og jeg skulde mene, at man kunde vise Kommunalbestyrelserne den Tillid at sætte Grænserne der, hvor vi satte dem i Fjor, og saa overlade til dem overalt, hvor de maatte anse det for nødvendigt og forsvarligt, at gaa højere op. Jeg anbefaler dette ogsaa af den Grund, at der derved vilde opnaas den Fordel, at man i Stedet for at skulle udskrive Tillægsskatten efter en bestemt Indtægt faar Mulighed for at kunne ud-